

medens de den Gang gav flere Millioner Kroner i Overskud, giver de nu gennemgaaende Underskud, eller i bedste Tilfælde kan de lige balancere.

En Udgiftspost for København, som jeg synes, Staten burde tage sig lidt af, er Udgiften til vort Politi- og Fængselsvæsen. Staten giver Lovene, og forbyrder nogen sig mod disse Love, forekommer det mig retfærdigt, at Staten ogsaa betaler Udgifterne til de paagældendes Ophold i Fængslerne. Her har der altid, forekommer det mig, været et meget uretfærdigt Forhold. Vi er nu oppe paa ca. 7 Mill. Kr. til dette Væsen.

Det er, som ærede Medlemmer vil have set af de Tal, jeg har nævnt, enorme Byrder, der hviler paa den københavnske Befolkning, sammenlignet med Forholdene i det øvrige Land; og vi, som repræsenterer København, maa paa det mest indtrængende henstille til Regeringen, at den søger at hjælpe paa dette Omraade. Københavns Kommune er ikke velhavende, og det Andragende, vi har indsendt, er ikke nogen tom Demonstration, men fuldkommen alvorlig ment. Københavns Kommune har nu anvendt saa stort et Beløb til at skaffe Folk Husly, at den ikke kan overkomme mere. 70 Mill. Kr. har Københavns Kommune udgivet til dette Formaal af sin ved Lovgivningen begrænsede Indtægt — Forholdet er jo det, at Byen maa have Lovhjemmel for at forøge sin Indtægt ud over et vist Maal —, det er derfor ganske naturligt, at den ikke kan fortsætte paa dette Omraade. Men den højtærede Indenrigsminister er ikke enig med mig heri; han mener, det er Byens Pligt at gøre det. Det er ganske vist Byens Pligt at skaffe Husrum til Byens Borgere, men det kan aldrig være Byens Pligt at skaffe Husrum til 14—15 000 Mennesker ude fra det øvrige Land, og det er en Kendsgerning, at en Masse Mennesker søger ind til København. I en Mængde Byer gør man ikke noget for at opføre Huse og afhjælpe den Bolignød, som desværre hersker i næsten alle Byer. Det har man derimod gjort her i København; men nu er man klar over, at der kan ikke skaffes flere Penge til saadanne Foranstaltninger, de kan ikke forrente sig. Det lader sig heller ikke gøre at optage Laan, navnlig Laan af den Art, som er optagne i den senere Tid, og for hvilke der skal betales 8—9 pCt. i Forrentning.

Det forekommer mig, at det eneste Sted, hvor denne store By da kan henvende sig, er til den højtærede Regering, som har

Magten her i Landet, og som gennem Lovgivningsmagten kan tilvejebringe Betingelser for, at der kan bødes paa disse ulykkelige Forhold. Forholdene er saaledes, at i smaa Lejligheder, hvor knap nok een Familie skulde have Lov at bo med Børn, bor der nu to Familier med Børn. Hvorledes tror man, Moralens eller Opdragelsen kan blive under saadanne Forhold? Denne Tilstand er i allerhøjeste Grad beklagelig. Mange Mennesker, som kommer herind ude fra Landet, har Familie i København, som bebør en 1—2 Værelser Lejlighed, i hvilken yderligere disse Mennesker ude fra Landet optages. Den højtærede Indenrigsminister siger, at det maa blive en Sag, som Byen selv ordner, det kan Staten ikke have med at gøre; men jeg vil paa det mest indtrængende anmode den højtærede Indenrigsminister om ikke at betragte denne Henvendelse som en tom Demonstration. Der er her Tale om en Nødhjælp, som Staten maa give Københavns Kommune, fordi denne ikke selv kan magte Udgifterne.

Inden jeg slutter, skal jeg blot rette en Anmodning til de ærede Medlemmer om at gennemføre en lille Reform, som ikke koster noget, nemlig denne, at alle, der tager Ordet, taler saa højt, at Medlemmerne rundt omkring i Salen kan høre, hvad der siges. Det kan man nemlig meget sjælden.

Blang: Det ærede Medlem Hr. Povlsen fremsatte i det sidste Møde nogle Bemærkninger angaaende den kirkepolitiske Situation, som giver mig Anledning til at dvæle et lille Øjeblik ved denne Sag.

Inden jeg gaar over hertil, vil jeg dog gerne bringe den højtærede Minister for offentlige Arbejder en Tak for den Bevilling paa 245 000 Kr., som er opført paa Finanslovsforslaget til en Telefonforbindelse mellem Bornholm og det øvrige Land. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at den eneste Forbindelse af denne Art, Bornholm har med det øvrige Land, er et Telegrafkabel mellem Møn og Bornholm, og naar denne Forbindelse bliver brudt — og det bliver den ret hyppigt —, er Bornholm altsaa ganske afskaaret fra Forbindelse med Omverdenen. Hvad det betyder for en Ø med henimod et halvt Hundrede Tusind Indbyggere, kan man sige sig selv. Man har derfor arbejdet hen til at faa et Telefontkabel, enten et undersøisk eller en delvis Forbindelse over Sverige. De enorme Stigninger i Priserne paa de dertil fornødne Materialer har imidlertid gjort, at man er gaaet til den Udvej, der her er foreslaet,